

Arrest

nr. 247 971 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Paulin KAYIMBA KISENGA
Square EUGENE PLASKY 92/6
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughouding (bijlage 11) van 18 januari 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Paulin KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHEURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 januari 2021 wordt verzoeker, komende van Ponte Noire via Addis Abbeba, staande gehouden op de luchthaven Brussel Nationaal te Zaventem.

Op dezelfde dag nam de verwerende partij een terugnrijving. Tegen deze beslissing diende verzoeker op 14 januari 2021 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 247 608 van 18 januari 2021 schorste de Raad de tenuitvoerlegging van die terugnrijving.

Op 18 januari 2021 nam de grenscontroleambtenaar (hierna: de verwerende partij) opnieuw een beslissing tot terugnrijving.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ TERUGDRIJVING

Op 18/01/2021 om 15.20 uur, aan de grensdoorlaatpost Federale Politie, Luchtvaartpolitie, Brussel Nationaal, werd door ondergetekende,

de heer / mevrouw :

naam B. voornaam J. P.

geboren op [...]1968 te B. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Volksrep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo Volksrepubliek nummer [...] afgegeven te Seine et Marne op : 08.07.2019

afkomstig uit Addis Abeba met ET724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene legt een nationaal paspoort van de Volksrepubliek Congo en een Franse verblijfstitel voor. Echter het paspoort van betrokkene wordt gerechtelijk (HV. 55.RB. 000146/2021) in beslag genomen. Hij beschikt zodoende niet over een geldig reisdocument voor binnenkomst/doorreis en kan zodoende niet aantonen dat hij over een verblijfsrecht beschikt in Frankrijk.

Gezien dit gegeven, geen bewijs van identiteit/nationaliteit/verblijfsrecht, kan hij ook geen bewijs leveren dat hij begunstigde is van artikel 8 EVRM.

Betrokkene is gemachtigd om zich in regel te stellen bij de consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst.

[...]

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het eerste middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker wijst erop dat hij zijn Franse verblijfskaart heeft voorgelegd aan de Belgische autoriteiten en die laatste de authenticiteit ervan hebben erkend. Verzoeker wijst op de motieven van de bestreden terugrijving meer bepaald:

"Reden van de beslissing: Betrokkene legt een nationaal paspoort van de Volksrepubliek Congo en een Franse verblijfstitel voor. Echter het paspoort van betrokkene wordt gerechtelijk (HV. 55.RB. 000146/2021) in beslag genomen. Hij beschikt zodoende niet over een geldig reisdocument voor binnenkomst/doorreis en kan zodoende niet aantonen dat hij over een verblijfsrecht beschikt in Frankrijk."

Hij wijst erop dat verwerende partij zich tegenspreekt in de beslissing. Ze zegt immers tegelijk dat verzoeker een Franse verblijfstitel heeft voorgelegd en dat verzoeker niet kan aantonen dat hij over een verblijfsrecht in Frankrijk beschikt. Verzoeker acht dit tegenstrijdig hetgeen overeenkomt met een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker vervolgt onder meer dat de verwerende partij heeft geweigerd om de door hem voorgelegde documenten in overweging te nemen door ze niet op hun juiste waarde te schatten. Dit houdt volgens verzoeker ook een manifeste appreciatiefout in. In elk geval is de motivering niet afdoende in het licht van de formele motiveringsplicht.

De Raad moet verzoeker prima facie volgen dat deze motieven tegenstrijdig zijn en dat de voorgelegde "titre de séjour" van Frankrijk niet op zijn juiste waarde is geschat door verwerende partij. Zoals ook reeds opgemerkt in het vorige arrest nr. 247 608 van 18 januari 2021 blijkt dat de stukken van het

dossier van de grenspolitie melding maken van het feit dat de Franse verblijfskaart een authentiek document is.

Uit het feit dat het paspoort van verzoeker gerechtelijk in beslag is genomen, kan wel aangenomen worden dat verzoeker niet over een geldig paspoort als reisdocument beschikt, maar kan niet gesteld worden dat hij “zodoende” niet over een verblijfsrecht beschikt in Frankrijk.

Prima facie kan bijgevolg aangenomen worden dat de beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd en dus een schending voorligt van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verweerder voert dienaangaande geen verweer in de nota met opmerkingen.

Op zich kan deze vaststelling weliswaar nog niet tot de schorsing van de bestreden terugdrijving aanleiding geven.

De toepasselijke wetsbepaling is immers artikel 3, eerste lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, waar verweerder in de nota terecht op wijst. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De voormelde bepaling verwijst aldus naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Uit de voorgaande bepaling blijkt dat verzoeker, als Congolees, in principe in het bezit moet zijn van een geldig paspoort voorzien van een visum. Het feit dat verzoeker prima facie beschikt over een geldige verblijfstitel in Frankrijk ontslaat hem wel van de visumplicht (art. 6, 1, b Schengengrenscore), doch niet van het voorleggen van een geldig paspoort. Verweerder kan in de nota dan ook gevolgd worden waar hij stelt dat aangezien verzoeker niet meer over een geldig paspoort beschikt door de inbeslagname door de grenspolitie, hij (in principe) niet enkel op basis van zijn geldige Franse verblijfstitel tot het Schengengrondgebied kan worden toegelaten. Het betoog van verzoeker in het licht van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen lijkt prima facie niet van toepassing aangezien niet blijkt dat verzoeker een status van langdurig ingezetene heeft in Frankrijk. Evenmin is het citaat uit het arrest van de Raad van State pertinent nu dit een zaak betrof van een unieburger. De raadvrouw van verzoeker gedraagt zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad ter zitting.

Echter, hoe dan ook stelt artikel 3 van de Vreemdelingenwet in de aanhef: *“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen”*, bijgevolg moet ook het tweede middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM onderzocht worden.

In het tweede middel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aan en betoogt hij dat de bestreden beslissing hem verhindert om zijn gezinsleven met zijn echtgenote in Frankrijk te hervatten, hetgeen een inbreuk vormt op zijn gezins- en privéleven. Bij zijn verzoekschrift voegt hij een aantal documenten om zijn betoog te ondersteunen, met name een kopie van de verblijfskaart van mevrouw M., van een elektriciteitsfactuur op hun beider naam, een “certificat de travail” en een attest van de werkgever.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling, die primeert op de Vreemdelingenwet, definieert de begrippen gezins-, familie- of privéleven niet. Dit zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins-, familie- of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Opdat verzoeker zich dienstig op deze bepaling kan beroepen, komt het hem toe om aannemelijk te maken dat hij in Frankrijk daadwerkelijk een gezins- en privéleven heeft, zoals hij betoogt.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde enkel “gezien dit gegeven, geen bewijs van identiteit/nationaliteit/verblijfsrecht, kan hij ook geen bewijs leveren dat hij begunstigde is van artikel 8 EVRM.”

Ook in de verweernota stelt verweerder enkel dat die motieven niet kennelijk onredelijk zijn.

De Raad stelt vast dat hij er in zijn eerder schorsingsarrest reeds op heeft gewezen dat verzoeker toen hij staande werd gehouden in het bezit was van een Franse verblijfskaart met een geldigheidsduur van 8 juli 2019 tot 7 juli 2021.

De Raad stelde reeds prima facie vast dat volgens het verslag van de grenspolitie, dat zich in het administratief dossier bevindt, de vervalsingen die zijn aangebracht op het paspoort niet de identiteitsgegevens van verzoeker betreffen, dat enkel het paspoort in beslag werd genomen, en niet de verblijfskaart en dat de stukken van het dossier melding maken van het feit dat de Franse verblijfskaart een authentiek document is. In de huidige stand van het geding lijkt dus op het eerste gezicht te moeten worden aangenomen dat verzoeker de heer B., J.-P. is, die in het bezit is van een geldige Franse verblijfskaart.

Het is volgens het “team valse vervalste reisdocumenten” van de grenspolitie immers niet betwist dat het verblijfsdocument van Frankrijk authentiek en geldig is. Bijgevolg kan, zoals in het eerste middel reeds vastgesteld, prima facie het motief niet aangenomen worden dat verzoeker geen bewijs heeft van zijn verblijfsrecht in Frankrijk of van zijn Congolese nationaliteit zoals vermeld op de achterkant van die verblijfsvergunning. Bovendien, zoals aangestipt in het eerdere schorsingsarrest hebben de vastgestelde vervalsingen in het paspoort geen betrekking op de identiteit maar op twee valse immigratiestempels en een valse verlenging. Ook en ten overvloede is een Franse verblijfsvergunning eveneens een bewijs van identiteit. Verweerder brengt hier ter zitting niets tegen in.

Bijgevolg kan prima facie – mede op grond van wat aangevoerd is in het eerste middel - niet aangenomen worden dat verzoeker omwille van de motieven in de bestreden beslissing geen begunstigde is van artikel 8 van het EVRM.

Op de “titre de séjour” van Frankrijk staat vermeld:

“vie privée et familiale

autorise son titulaire à travailler”

In de huidige stand van het geding kan dus prima facie worden aangenomen dat verzoeker een gezins- en privéleven heeft in Frankrijk.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van dat gezins- en privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet beoordeeld worden aan de hand van een belangenafweging waarbij moet worden nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling, enerzijds, en die van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge, waarbij de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang moeten worden betrokken. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Terwijl de bestreden beslissing verzoeker verhindert om door te reizen naar Frankrijk, waar hij samen met zijn echtgenote zou wonen en er zou werken, blijkt noch uit de motieven ervan, noch uit de stukken van het dossier dat de gemachtigde is overgegaan tot de in casu vereiste belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM is prima facie aangetoond.

Het middel is ernstig. Er is dus voldaan aan de tweede voorwaarde.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker betoogt onder meer dat hij een Franse verblijfskaart heeft, dat de verwerende partij niet op geldige wijze dit document in overweging heeft genomen en dat de bestreden beslissing hem verhindert om zijn gezinsleven met zijn echtgenote opnieuw op te nemen. Verder wijst hij erop dat zijn werkgever op hem wacht.

Gelet op de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, moet conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangenomen worden. Volgens het Grondwettelijk Hof dient de verwijzing naar artikel 15, tweede lid van het EVRM in de voormelde bepaling exemplatief en niet limitatief gelezen te worden (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B 9.2 en naar analogie B.15.2).

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnijving.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de terugnijving (bijlage 11) van 18 januari 2021 wordt bevelen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

A. MAES